РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

15 април 2010 година *

По дело C-485/08 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 11 ноември 2008 г.,

Claudia Gualtieri, с местожителство в Брюксел (Белгия), за която се явяват адв. P. Gualtieri и адв. M. Gualtieri, avvocati,

жалбоподателка,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явява г-н J. Currall, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: италиански.

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н A. Tizzano, председател на състав, г-н E. Levits (докладчик), г-н M. Ilešič, г-н J.-J. Kasel и г-н M. Safjan, съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си г-жа Gualtieri иска да се отмени решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 10 септември 2008 г. по дело Gualtieri/

Комисия (T-284/06, наричано по-нататък „обжалваното решение“), с което тази юрисдикция отхвърля жалбата ѝ, в която г-жа Gualtieri моли:

— да се отмени решението на Комисията на Европейските общности от 5 септември 2005 г., с което ѝ се отказва ползването на дневни надбавки в размер на 107,10 EUR, както и на месечно обезщетение в размер на 321,30 EUR,

— да се отмени решението от 30 януари 2006 г., с което Комисията отхвърля жалбата ѝ срещу решението от 5 септември 2005 г.,

— да се отменят всички месечни известия на Комисията относно определянето на дължимите ѝ надбавки за предстой,

— като главно искане — да се осъди Комисията да изплати надбавките, които жалбоподателката смята, че ѝ се дължат, считано от 1 януари 2004 г., като отчита увеличения размер на посочените надбавки в резултат на влизането в сила на Решение C (2004) 577 на Комисията от 27 февруари 2004 година за установяване на условия за работа на националните експерти, командировани в Комисията, а впоследствие и на Решение C (2005) 872 от 22 март 2005 година за изменение на Решение C (2004) 577,

— при условията на евентуалност да се осъди Комисията да ѝ изплати надбавките, които тя смята, че ѝ се дължат, считано от 2 февруари 2005 г., или още при условията на евентуалност спрямо това искане — считано от 4 юли 2005 г. до 31 декември 2005 г.,

— да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

I — Правна уредба

2 Решение C (2002) 1559 на Комисията от 30 април 2002 година относно условията за работа на националните експерти, командировани в службите на Комисията, изменено с Решение C (2003) 406 от 31 януари 2003 година [наричано по-нататък „решението за КНЕ“], предвижда в член 1, параграфи 1 и 2:

„1. Настоящите условия за работа се прилагат към националните експерти, командировани в Комисията (наричани по-нататък „КНЕ“) […] от национална, регионална или местна държавна администрация […]

2. Обхванатите от настоящите условия за работа лица остават на служба при работодателя си за срока на командироването, като продължават да получават заплата от този работодател.“ [неофициален превод]

3 Съгласно член 17, параграф 1 от решението за КНЕ:

„КНЕ има право на дневна надбавка за престой за срока на командироването му. Ако разстоянието между мястото на наемане и мястото на командироване е равно или по-малко от 150 км, надбавката е 26,78 EUR. Ако разстоянието е повече от 150 км, надбавката е 107,10 EUR.“ [неофициален превод]

4 Член 17, параграф 2 от решението за КНЕ предвижда отпускането на месечно обезщетение, чийто размер се определя в зависимост от разстоянието между мястото на пребиваване и мястото на командироване.

5 Член 20 от решението за КНЕ гласи следното:

„1. За целите на настоящите условия за работа за място на пребиваване се счита мястото, където КНЕ изпълнява функциите си за работодателя си непосредствено преди командироването му. Мястото на работа е мястото, където се намира службата на Комисията, в която КНЕ е назначен. Тези места са указани в размяната на писма, посочена в член 1, параграф 5.

[…]

3. За място на пребиваване се счита мястото на командироване [в следните случаи]:

[…]

б) ако към момента на искането за командироване в Комисията мястото на командироване е мястото на основното пребиваване на съпруга или на детето (децата), което/които са на издръжка на КНЕ.

За тази цел КНЕ, който пребивава на разстояние, равно или по-малко от 150 км от мястото на командироване, се счита за пребиваващ на това място.“ [неофициален превод]

6 Решението за КНЕ е изменено впоследствие с решения на Комисията C (2004) 577 от 27 февруари 2004 г., C (2005) 872 от 22 март 2005 г. и C (2005) 3608 от 21 септември 2005 г. С Решение на Комисията C (2006) 2033 от 1 юни 2006 година относно условията за работа на националните експерти, командировани в службите на Комисията, това решение е отменено.

II — Обстоятелства в основата на спора

7 Обстоятелствата в основата на спора са изложени в точки 6—13 от обжалваното решение, както следва:

„6 Жалбоподателката г-жа Claudia Gualtieri — магистрат в Италия, е работила в Комисията като КНЕ от 1 януари 2004 г. до 31 декември 2005 г.

7 След като получава от Постоянното представителство на Италианската република към Европейския съюз необходимите за командироването документи, Комисията изпраща писмо до постоянния представител, получено от адресата си на 11 ноември 2003 г., с което го уведомява, че разпоредбите от [решението за КНЕ] се прилагат към жалбоподателката и че в резултат на това тя ще получи дневна надбавка в размер на 107,10 EUR, както и месечно обезщетение от 321,30 EUR при условията, предвидени в член 17 от това решение.

8 Няколко дни след встъпването на жалбоподателката в длъжност като КНЕ, с писмо от 9 януари 2004 г. главна дирекция „Личен състав и администрация“ уведомява Постоянното представителство на Италианската република, че жалбоподателката ще получава единствено дневна надбавка в размер на 26,78 EUR вместо обявените преди това 107,10 EUR, тъй като Брюксел е мястото на пребиваване на съпруга ѝ по смисъла на член 20, параграф 3 от решението за КНЕ.

9 Считано от 2 февруари 2005 г., жалбоподателката не е живяла със съпруга си, като се е преместила на нов адрес в Брюксел. […] На 4 юли 2005 г. в Първоинстанционния съд на Брюксел е подадена молба за развод по взаимно съгласие по силата на белгийското право, а на 13 януари 2006 г. е постановено решението за развода.

10 С молба от 6 юли 2005 г. жалбоподателката, позовавайки се на раздялата между нея и съпруга ѝ, иска Комисията да ѝ изплати дневните надбавки в размер на 107,10 EUR и месечното обезщетение, които тя смята, че ѝ се дължат поне от 2 февруари 2005 г.

11 На 5 септември 2005 г. Комисията отхвърля молбата с довода, че по смисъла на член 20, параграф 3, буква б) от решението за КНЕ към момента на искането за командироване мястото на пребиваване на жалбоподателката е определено в Брюксел.

12 На 17 октомври 2005 г. жалбоподателката подава жалба на основание член 27 от решението за КНЕ, изменено с Решение C (2005) 872 [на Комисията] от 22 март 2005 г.

13 В решение от 30 януари 2006 г. Комисията счита, че жалбата е подадена на основание член 90, параграф 2 от Правилника за длъжностните лица на Европейските общности, но я отхвърля, позовавайки се по-специално

на обстоятелството, че „тъй като към момента на искането за командироване в Комисията мястото на наемане е било определено в мястото на пребиваване на заинтересованото лице, не се налага преразглеждане на решението в резултат на евентуални промени в личния статус на [заинтересованото лице]“. […]“

III — Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

8 С жалба, подадена в секретариата на Съда на публичната служба на 30 април 2006 г., жалбоподателката моли да бъдат уважени исканията ѝ, посочени в точка 1 от настоящото решение.

9 С Определение от 9 октомври 2006 г. Съдът на публичната служба (първи състав) приема, че в качеството си на КНЕ жалбоподателката не е служител на Европейските общности по смисъла на член 236 ЕО. Поради тази причина той постановява, че ratione personae не е компетентен да се произнесе по спора и в приложение на член 8, параграф 2 от приложение I към Статута на Съда изпраща делото на Първоинстанционния съд за произнасяне.

10 След като посочва, че според Комисията жалбата би била допустима единствено доколкото цели отмяната на решението от 30 януари 2006 г. и доколкото се отнася до отказа да се изплати пълният размер на надбавките за престой по смисъла на член 17 от решението за КНЕ за периода между 17 август и 31 декември 2005 г. (или между 6 май и 31 декември 2005 г.), Първоинстанционният съд смята за уместно по причини, свързани с процесуалната икономия, да се произнесе в началото по въпросите по същество и така да отхвърли жалбата по същество, без да разглежда въпросите за нейната допустимост.

11 Най-напред Първоинстанционният съд отхвърля първото правно основание на жалбоподателката за нарушение на принципа на равно третиране при прилагането на решението за КНЕ.

12 Така в отговор на довода, според който с отказа си да ѝ изплати след раздялата със съпруга ѝ пълния размер на надбавките, предвидени в член 17 от решението за КНЕ, тъй като към момента на искането за командироване е била омъжена за лице, пребиваващо в Брюксел, Комисията нарушила член 141 ЕО, Първоинстанционният съд посочва в точка 29 от обжалваното решение, че решението за КНЕ не прави никакво разграничение между КНЕ от мъжки и женски пол и че прилагането му не може да бъде в основата на каквато и да е дискриминация, основана на пола.

13 В точка 30 от обжалваното решение Първоинстанционният съд приема освен това и във всеки случай, че посочените надбавки не представляват заплата, което впрочем самата жалбоподателка признава в съдебното заседание.

14 В точка 31 от обжалваното решение Първоинстанционният съд отхвърля довода на жалбоподателката за нарушение на принципа на равно третиране на основание брачен статус, като приема, че „механизмът по член 20, параграф 3, буква б) от решението за КНЕ се прилага окончателно към всеки КНЕ, независимо дали е семеен или не“, и че „Комисията правилно е преценила, че към момента на искането за командироване жалбоподателката не е била дискриминирана спрямо един несемеен КНЕ, доколкото нейният брачен статус на омъжена жена е различен от този на несемейно лице“. След като напомня, че „от постоянната практика на Съда и на Първоинстанционния съд следва, че по принцип бракът не е сравним с фактическото съпружеско съжителство или с други фактически положения, тъй като една от неговите съществените характеристики е, че създава специфични правни задължения, различни от тези на който и да е друг статус“, Първоинстанционният съд освен това подчертава, че „според материалите по делото жалбоподателката е била омъжена през целия срок на командироването, тъй като разводът е постановен едва през януари 2006 г.“

15 По-нататък, Първоинстанционният съд разглежда второто правно основание, изведено от възражението за незаконосъобразност на член 20, параграф 3, буква б) от решението за КНЕ, повдигнато по силата на член 241 ЕО. Той отхвърля това възражение, посочвайки в точки 36 и 37 от обжалваното решение, че жалбоподателката се е задоволила да формулира посоченото правно основание твърде абстрактно в писмените си изявления, без да посочи в какво точно се състои нарушението на принципа на равенство, което твърди, още повече че не е развила това правно основание в съдебното заседание въпреки отправената в този смисъл покана на Първоинстанционния съд.

16 Накрая, Първоинстанционният съд отхвърля третото правно основание на жалбоподателката, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания от страна на Комисията, като в точки 42 и 43 посочва, че указанията, дадени от Комисията на жалбоподателката чрез Постоянното представителство на Италианската република, противоречат на самия текст на решението за КНЕ и не вземат предвид статуса на жалбоподателката, а именно на жена, омъжена за лице, което към момента на искането за командироване пребивава в мястото на командироване. Първоинстанционният съд напомня, че решението за КНЕ е приложено към изпратените до жалбоподателката писма, като посочва освен това, че като действащ магистрат тя е в състояние да прецени фактическия и правен контекст на положението.

IV — Искания на страните пред Съда

17 С жалбата си жалбоподателката моли Съда

— да отмени изцяло или отчасти обжалваното решение,

— да уважи изцяло или отчасти исканията в първоинстанционното производство и в производството по обжалване,

— при условията на евентуалност да върне делото на Първоинстанционния съд за произнасяне по същество, и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски в двете производства, като евентуално се разпределят разноските в първоинстанционното производство между двете страни.

18 Комисията моли Съда да отхвърли жалбата и да осъди жалбоподателката да заплати съдебните разноски в настоящото производство.

V — По жалбата

А — *По отношение на жалбата, доколкото с нея се цели отмяната на обжалваното решение*

19 В подкрепа на това искане жалбоподателката посочва две правни основания, изведени съответно от грешки при прилагане на правото и от пороци в мотивите, допуснати от Първоинстанционния съд, и довели до нарушаване на принципа на равенство при полагането на труд, както и до непълнота на мотивите при отхвърлянето на възражението за незаконосъобразност на член 20, параграф 3, буква б) от решението за КНЕ.

20 С писмо, подадено в секретариата на Съда на 12 октомври 2009 г., жалбоподателката прави искане за въвеждане на ново правно основание в съответствие с член 42, параграф 2 и член 118 от Процедурния правилник.

1. По искането за въвеждане на ново правно основание

а) Доводи на страните

21 Жалбоподателката посочва, че след подаването на жалбата, на 12 ноември 2008 г. Комисията приема Решение C (2008) 6866 окончателен относно условията за работа на командированите национални експерти и националните експерти на професионално обучение в службите на Комисията (наричано понататък „решението за КНЕ от 2008 г.“).

22 Новото решение представяло допълнителни обстоятелства в подкрепа на поддържаната в жалбата теза, според която между КНЕ и Комисията е възникнало трудово правоотношение, характеризиращо се с власт и подчинение, и в този контекст получените от КНЕ надбавки имат характер на заплата. Освен това решението за КНЕ от 2008 г. вече не съдържало разпоредба, която предвижда намаляване на дневната надбавка в хипотезата, в която към момента на искането за командироване мястото на командироване съвпада с мястото на основно пребиваване на съпруга или на децата, които са на издръжка на КНЕ.

23 Комисията, която в съответствие с член 42, параграф 2, втора алинея от Процедурния правилник е приканена да отговори на въведеното от жалбоподателката правно основание, смята, че искането за въвеждане на ново правно основание е недопустимо, тъй като Съдът може да прецени жалбата единствено съгласно взетото предвид от Първоинстанционния съд фактическо и правно положение. Освен това, ако жалбоподателката смята, че приемането на решението за КНЕ от 2008 г. е релевантно за формиране на преценката на Първоинстанционния съд по нейния случай, тя е трябвало да подаде молба за преразглеждане до Първоинстанционния съд в съответствие с член 44 от Статута на Съда, както и с членове 125 и 126 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.

24 При условията на евентуалност Комисията посочва, че член 42 от Процедурния правилник трябвало да се тълкува като съдържащ имплицитно условие относно релевантния характер на посоченото обстоятелство. Решението за КНЕ от 2008 г. обаче не може да окаже ни най-малко влияние върху положението, възникнало в резултат от приетото през 2002 г. решение за КНЕ. Освен това доводите на жалбоподателката не се подкрепят от фактите, тъй като решението за КНЕ от 2008 г. запазвало напълно разграничението между КНЕ, от една страна, и длъжностните лица и служителите на Комисията, от друга страна.

б) Съображения на Съда

25 Член 42, параграф 2, първа алинея от Процедурния правилник на Съда, който по силата на член 118 от посочения регламент се прилага към производството по обжалване, предвижда, че в хода на производството не могат да се въвеждат нови правни основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството.

26 В случая правното основание, изведено от приемането на решението за КНЕ от 2008 г., настъпило в хода на производството пред Съда, е във всички случаи ирелевантно, доколкото законосъобразността на акт на Общността трябва да се преценява в зависимост от фактическите и правни обстоятелства, съществуващи към датата на приемане на акта (вж. Решение на Съда от 7 февруари 1979 г. по дело Франция/Комисия, 15/76 и 16/76, Recueil, стр. 321, точка 7, Решение на Съда от 17 май 2001 г. по дело IECC/Комисия, C-449/98 P, Recueil, стр. I-3875, точка 87, както и Решение на Съда от 22 декември 2008 г. по дело Centeno Mediavilla и др./Комисия, C-443/07 P, Сборник, стр. I-10945, точки 110 и 111).

27 Всъщност решението за КНЕ от 2008 г., влязло в сила едва на 1 януари 2009 г., не съставлява правна уредба, приложима за срока на командироване на жалбоподателката. По тази причина това решение не е релевантно обстоятелство при разглеждането на жалбата срещу обжалваното решение, в което Първоинстанционният съд е преценил законосъобразността на решенията на Комисията относно това командироване.

2. По първото правно основание, изведено от неспазването на принципа на равенство

28 Първото правно основание на жалбоподателката се подразделя на четири части.

а) По първата част от първото правно основание

i) Доводи на страните

29 В първата част от първото правно основание жалбоподателката упреква Първоинстанционния съд, че не е изпълнил задължението си за мотивиране като не се е произнесъл по правното положение на КНЕ, въпреки че то е изложено пред него.

30 Жалбоподателката твърди освен това, че отношението власт и подчинение между Комисията и КНЕ в рамките на трудовото правоотношение не може да се постави под съмнение, тъй като връзката на КНЕ с администрацията, от която идва, трябва да се счита за преустановена за срока на командироването. КНЕ бил изцяло приобщен в организацията на Комисията и изпълнявал функциите си изключително в нейна полза.

31 Според Комисията първата част от първото правно основание е недопустима. От една страна, тезата на жалбоподателката, според която тя трябвало да се счита за служител на Комисията, неизбежно поставя под въпрос законосъобразността на цялото решение за КНЕ, по-специално на разпоредбите, с които се установява, че КНЕ остава обвързан с първоначалния си работодател. Тези разпоредби обаче не са оспорени в рамките на първоинстанционното производство. От друга страна, от Първоинстанционния съд не е било искано да се произнесе по правната квалификация на професионалния статус на КНЕ спрямо Комисията.

32 При условията на евентуалност Комисията смята, че първата част от първото правно основание е ирелевантна предвид факта, че не е необходимо да се установява дали КНЕ е служител на Комисията, за да се определи дали член 20, параграф 3, буква б) от решението за КНЕ или начинът, по който този член е бил приложен, представлява нарушение на член 141 ЕО или на общия принцип на недопускане на дискриминация.

ii) Съображения на Съда

33 По отношение на първото повдигнато от Комисията възражение за недопустимост е необходимо да се констатира, че с първата част от първото правно основание жалбоподателката поставя под въпрос грешката в мотивите на Първоинстанционния съд, доколкото той не е отговорил на изложените от нея доводи относно правния статус на КНЕ, а не законосъобразността на решението за КНЕ. Следователно това възражение за недопустимост трябва да се отхвърли.

34 Второ, доколкото Комисията изтъква недопустимостта на първата част от първото правно основание с мотива, че от Първоинстанционния съд не е било искано да се произнесе по правния статус на КНЕ, е необходимо да се посочи, че от писмената реплика, депозирана от жалбоподателката пред Първоинстанционния съд, става ясно, че доводите относно правния статус на КНЕ са били изложени пред него.

35 Безспорно според член 48, параграф 2, първа алинея от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд в хода на производството не могат да се въвеждат нови правни основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството.

36 Необходимо е все пак да се констатира, че ако жалбоподателката е изложила доводите относно правния статус на КНЕ едва на етапа на писмената реплика,

това е защото е трябвало да отговори на съдържащата се в писмената защита на Комисията теза, според която надбавките не могат да се квалифицират като заплата, предвид факта че Комисията не е работодател на КНЕ. С други думи, жалбоподателката е искала да докаже, че трудовото правоотношение между страните се характеризира с отношения на власт и подчинение, поради което получените от КНЕ надбавки трябва да се считат за заплащане по смисъла на член 141 ЕО.

37 Така доводите относно правния статус на КНЕ могат да се приемат за разгръщане на правното основание, което тя е повдигнала пред Първоинстанционния съд относно нарушението на принципа на равенство при прилагането на решението за КНЕ. От съдебната практика обаче следва, че правно основание, което представлява разгръщане на пряко или имплицитно изложено по-рано правно основание в подадената жалба, трябва да бъде прието за допустимо (вж. по-специално Решение на Съда от 19 май 1983 г. по дело Verros/Парламент, 306/81, Recueil, стр. 1755, точка 9; Решение на Съда от 26 април 2007 г. по дело Alcon/СХВП, C-412/05 P, Сборник, стр. I-3569, точки 38—40 и Решение на Съда от 17 юли 2008 г. по дело Campoli/Комисия, C-71/07 P, Сборник, стр. I-5887, точка 63).

38 Следователно Комисията не може да твърди, че въпросът за правната квалификация на професионалния статус на КНЕ спрямо Комисията не е бил изложен пред Първоинстанционния съд. Ето защо второто ѝ правно основание за недопустимост също трябва да се отхвърли.

39 По същество е необходимо да се напомни, че въпросът дали мотивите на дадено решение на Първоинстанционния съд са противоречиви или непълни, е правен въпрос и като такъв той може да бъде повдигнат в рамките на производство по обжалване (вж. по-специално Решение на Съда от 11 януари 2007 г. по дело Technische Glaswerke Ilmenau/Комисия, C-404/04 P, точка 90, както и Решение на Съда от 9 септември 2008 г. по дело FIAMM и FIAMM Technologies/Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, Сборник, стр. I-6513, точка 90).

40 В рамките на производството по обжалване Съдът проверява по-специално дали Първоинстанционният съд се е произнесъл надлежно по всички изложени от жалбоподателя доводи (вж. в този смисъл Решение на Съда от 17 декември 1998 г. по дело Baustahlgewebe/Комисия, C-185/95 P, Recueil, стр. I-8417, точка 128, Решение на Съда от 29 април 2004 г. по дело British Sugar/Комисия, C-359/01 P, Recueil, стр. I-4933, точка 47, както и Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 244).

41 Въпреки това, както Съдът многократно е постановявал, задължението на Първоинстанционния съд да мотивира своите решения не би могло да се тълкува като включващо задължението да отговаря в подробности на всеки изложен от жалбоподателя довод, особено ако той не е достатъчно ясен и точен (вж. по-специално Решение на Съда от 6 март 2001 г. по дело Connolly/Комисия, C-274/99 P, Recueil, стр. I-1611, точка 121, Решение на Съда от 11 септември 2003 г. по дело Белгия/Комисия, C-197/99 P, Recueil, стр. I-8461, точка 81, Решение по дело Technische Glaswerke Ilmenau/Комисия, посочено по-горе, точка 90, както и Решение по дело FIAMM и FIAMM Technologies/Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 91).

42 В конкретния случай, както беше посочено в точка 37 от настоящото решение, доводът относно правния статус на КНЕ е бил изложен в рамките на правното основание, изведено от нарушение на принципа на равенство, съдържащ се в член 141 ЕО.

43 Безспорно е обаче, че Първоинстанционният съд е отговорил на довода, изведен от нарушението на член 141 ЕО, в точка 29 от обжалваното решение, постановявайки, че решението за КНЕ не прави никакво разграничение между КНЕ от мъжки и женски пол и че следователно прилагането на това решение не може да бъде в основата на каквато и да е дискриминация, основана на пола.

44 При тези обстоятелства въпросът за статуса на КНЕ, а оттам и за възможността получената надбавка да се квалифицира като заплата, не е определящ.

45 От друга страна, единствено по съображения за изчерпателност Първоинстанционният съд приема в точка 30 от обжалваното решение, че освен това и във всеки случай въпросните надбавки не представляват заплата.

46 Следователно първата част от първото правно основание трябва да се отхвърли като необоснована.

б) По втората част от първото правно основание

i) Доводи на страните

47 С втората част от първото правно основание жалбоподателката упреква Първоинстанционния съд, че не е изпълнил задължението за мотивиране и е допуснал грешка при прилагането на правото, постановявайки в точка 30 от обжалваното решение, че „освен това и във всеки случай посочените надбавки не представляват заплата, което самата жалбоподателка признава в съдебното заседание".

48 На първо място, жалбоподателката възприела по-нюансирана позиция, посочвайки, че макар съдържанието на член 17, параграф 9 от Решение C (2006) 2033 да предвижда, че надбавките не трябва да се считат за заплата, все пак не може да се изключи, че поне отчасти имат такъв характер.

49 На второ място, Първоинстанционният съд приел, че надбавките нямат характер на заплата, при това без да направи необходимите задълбочени изследвания и без да държи сметка за други правни разпоредби, по-специално тези на

член 141, параграф 2 ЕО, на член 63, параграф 3 от Правилника за длъжностните лица на Европейските общности или още на член 19 от Условията за работа на другите служители на Европейските общности.

50 Комисията посочва, на първо място, че въпросът за изявленията на жалбоподателката в съдебното заседание е фактически въпрос, който не може да се поставя под въпрос в рамките на производството по обжалване, освен при твърдение за изопачаване на фактите. Подобно изопачаване обаче не било нито изложено, нито доказано, тъй като доводът за непълния характер на изявленията, изтъкнат в обжалваното решение, не е в този смисъл.

51 На второ място, жалбоподателката изрично признала в точка 77 от жалбата си, че е направила изявлението, посочено в точка 30 от обжалваното решение, според което тя самата приема в съдебното заседание, че разглежданите надбавки не представляват заплата. Доводите на жалбоподателката в това отношение доказвали, че последната не е придала особено значение на това, което е признала пред Първоинстанционния съд, и изложила другите си коментари като обикновени хипотези.

ii) Съображения на Съда

52 Необходимо е да се напомни, че според постоянната съдебна практика оплакванията срещу мотиви, изложени по съображения за изчерпателност в решение на Първоинстанционния съд, не могат да доведат до отмяната на това решение и следователно са неотносими (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точка 148, както и Определение на Съда от 23 февруари 2006 г. по дело Piau/Комисия, C-171/05 P, точка 86 и Определение от 9 март 2007 г. по дело Schneider Electric/Комисия, C-188/06 P, точка 64).

53 Както обаче бе посочено в точка 45 от настоящото решение, в точка 30 от обжалваното решение Първоинстанционният съд е направил констатацията, оспорена от жалбоподателката, по съображения за изчерпателност спрямо приетото от него в точка 29 от посоченото решение. Това следва също от употребата на думите „освен това“ в началото на точка 30.

54 Следователно втората част от първото правно основание изглежда е насочена срещу мотив, изложен по съображение за изчерпателност в обжалваното решение, и дори да се предположи, че е основателен, не е от естество да доведе до отмяната на решението.

55 Ето защо втората част от първото правно основание трябва да се отхвърли като неотносима.

в) По третата част от първото правно основание

i) Доводи на страните

56 С третата част от първото правно основание жалбоподателката упреква Първоинстанционния съд, от една страна, че е разгледал наличието на дискриминация, основана на пола, когато тя не била посочила такава дискриминация, а искала да се докаже, припомняйки всички действащи разпоредби, че съществува общ принцип на общностното право, според който за полагането на труд с еднаква стойност заплащането трябва да е еднакво.

57 От друга страна, възприетото от Първоинстанционния съд тълкуване водело до дискриминация спрямо законното семейство, тъй като били визирани единствено брачните съюзи, а не фактическите такива, независимо от степента им на устойчивост във времето.

58 На първо място обаче брачният статус не бил достатъчен, за да се обоснове допуснатото различно третиране. Напротив, следвало да се вземе предвид действителното положение на всяка двойка — положение, което било едно и също за брачните двойки и за тези, които живеят във фактически съюз, защото и в двата случая имало взаимна икономическа и солидарна подкрепа, както и еднакъв принос в разходите, свързани с общия живот.

59 На второ място, понастоящем в законодателствата на различните държави членки съществувала силна тенденция за приравняване на фактическия съюз и брака. Следователно практиката на Съда, която не признава равенството между брака и фактическия съюз, трябвало да се преразгледа поне в областта на трудовата заетост, в светлината на общностните правни норми, по-специално на член 1г, параграф 1, параграф 1, втора алинея от Правилника за длъжностните лица на Европейските общности и предвид практиката на Европейския съд по правата на човека, който признавал, че семейният живот се ползва от защитата, посочена в член 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., и за фактическите семейства.

60 На трето място, дискриминационният характер на разликата в заплащането, основана на брачния статус, следвал от факта, че Комисията не намалява надбавките, когато КНЕ, след като постъпи на работа, сключи брак с лице, пребиваващо в Брюксел, или когато съпругът на КНЕ премести след командироването му пребиваването си в Брюксел.

61 Накрая, на четвърто място, жалбоподателката се опитва да докаже непоследователността на позицията, защитавана от Комисията пред Първоинстанционния съд, доколкото тази институция посочила, че брачният статус на КНЕ е единственият действителен и определен критерий, който може да се вземе предвид, за да се определи размерът на дължимите дневни надбавки, тъй като би било в противоречие с принципа на опростяване да се разглеждат конкретни положения, включително тези на фактическите съюзи, а едновременно с това Комисията поддържала, също така непоследователно спрямо посочения принцип на опростяване, че жалбоподателката е трябвало да оспори всички месечни плащания.

62 Според Комисията, в отговор на направеното от жалбоподателката позоваване на член 141 ЕО, Първоинстанционният съд правилно е отбелязал, че от анализа на решението за КНЕ не следвала никаква дискриминация, основана на пола.

63 Комисията изтъква, че твърдението за равностойност между брака и фактическите съюзи е изложено за първи път в производството по обжалване и поради това трябвало да се обяви за недопустимо.

64 Освен това, макар значението на принципа за еднакво заплащане на труд с еднаква стойност очевидно да трябва да бъде признато, в конкретния случай този принцип не е релевантен и не е бил нарушен от обжалваното решение. Във всеки случай от приравняването на брака и фактическите съюзи в рамките на системата за надбавките, отпускани на КНЕ, следвало единствено това, че спрямо КНЕ, които живеят във фактически съюз, се прилага презумпцията по член 20, параграф 3, буква б) от решението за КНЕ, според която КНЕ трябва да се справя с по-малко неудобства, когато е оженен/омъжена за лице, пребиваващо в мястото на командироване, поради което му се отпускат по-малки надбавки.

65 Освен това фактът, че в някои разпоредби от общностния правен ред законните съюзи са изрично приравнени на фактическите съюзи, не водел до никакво общо задължение те да се приравняват, най-вече когато причините за подобно приравняване в посочените разпоредби, по-специално защитата на семейния живот, са чужди на обосновката на надбавките, предвидени в член 17 от решението за КНЕ.

66 Комисията посочва, че когато даден режим се основава на обективно приложени конкретни и точни критерии, наличието на изолирани случаи било допустимо, доколкото могат да се посочат по-важни обстоятелства като разумното използване на ресурсите на Общността, а в конкретния случай — облекчаването на бюрократичния товар върху Комисията по отношение на временно командированите от националните администрации лица.

ii) Съображения на Съда

67 По отношение на довода, според който Първоинстанционният съд допуснал грешка при прилагането на правото, разглеждайки дали е налице дискриминация, основана на пола, е достатъчно да се отбележи, както това следва също от точка 22 от жалбата, че жалбоподателката изрично е посочила пред Първоинстанционния съд нарушение на член 141 ЕО. Тази разпоредба обаче е специфично проявление на общия принцип на равенството на половете (вж. Решение на Съда от 11 септември 2007 г. по дело Lindorfer/Съвет, C-227/04 P, Сборник, стр. I-6767, точка 50).

68 Следователно Първоинстанционният съд правилно е разгледал дали прилагането на решението за КНЕ може да е в основата на дискриминация, основана на пола.

69 По-нататък трябва да се счита за допустим доводът на жалбоподателката, според който даденото от Първоинстанционния съд тълкуване дискриминира законното семейство спрямо фактическите съюзи. Всъщност, от една страна, както става ясно от подадената в първоинстанционното производство жалба, по-специално от точка 33 от нея, жалбоподателката ясно е посочила сравнимостта между законните съюзи, като брака, и фактическите съюзи, а от друга страна, в точка 31 от обжалваното решение Първоинстанционният съд изрично е взел отношение във връзка с това.

70 В това отношение следва да се напомни, че принципът на равно третиране или на недопускане на дискриминация изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (Решение на Съда от 10 януари 2006 г. по дело IATA и ELFAA, C-344/04, Recueil, стр. I-403, точка 95, Решение на Съда от 12 септември 2006 г. по дело Eman и Sevinger, C-300/04, Recueil, стр. I-8055, точка 57, както и Решение по дело Lindorfer/Съвет, посочено по-горе, точка 63).

71 След като в точка 31 от обжалваното решение Първоинстанционният съд стига до извода, че не е налице дискриминация между жалбоподателката, която е била омъжена към момента на командироването, и КНЕ — несемейно лице, доколкото техният брачен статус е различен, той имплицитно утвърждава критерия за брачен статус като един от правилните и подходящи критерии за определянето на размера на получаваните дневни надбавки.

72 Необходимо е да се посочи обаче, че определянето на условията за отпускане на надбавките на КНЕ е въпрос, който Комисията решава при упражняване на дискреционна власт. Наред с това принципът на недопускане на дискриминация или на равно третиране би бил нарушен само ако член 20, параграф 3, буква б) от решението за КНЕ съдържаше произволно или явно несъответстващо на целта на тази разпоредба разграничение.

73 В това отношение следва да се посочи, че както Комисията обяснява, тя изплаща надбавката, за да обезщети неудобствата и разходите, претърпени от КНЕ поради отдалечаването му от мястото му на пребиваване. Член 20, параграф 3, буква б) от решението за КНЕ се основава на презумпция, според която КНЕ трябва да се справя с по-малко неудобства, когато към момента на искането за командироване съпругът му пребивава в мястото на командироване.

74 Жалбоподателката не оспорва самата презумпция, но смята, че брачният статус не е единственият релевантен и подходящ критерий, който може да се вземе предвид в това отношение, и че съжителството би могло да постави членовете на един фактически съюз в същото положение като това на брачните двойки.

75 Следва да се посочи все пак, че макар в някои отношения фактическите съюзи и законните съюзи като брака да разкриват сходства, те не могат задължително да доведат до приравняването на тези два вида съюз.

76 При тези обстоятелства изборът да се прибегне до критерия за брачен статус не изглежда нито произволен, нито явно несъответстващ на целта за намаляване на надбавките, изплащани на КНЕ, когато последните се намират в положения, в които е възможно да се предположи, че поради брачния им статус понасят по-малко разходи и неудобства.

77 Важно е освен това да се отбележи, че нито пред Първоинстанционния съд, нито пред Съда жалбоподателката не твърди специално различно третиране на семейни лица спрямо лицата, които съжителстват в регистрирано партньорство, нито се позовава на практиката на Комисията в това отношение.

78 От това следва, че Първоинстанционният съд не е дискриминирал семейните лица спрямо несемейните лица, които живеят във фактически съюз, утвърждавайки критерия за брачния статус и приемайки в точка 31 от обжалваното решение, че към момента на искането за командироване жалбоподателката не е била дискриминирана спрямо КНЕ — несемейно лице, доколкото правният ѝ статус на омъжена жена е различен от този на несемейно лице.

79 Следователно този довод на жалбоподателката трябва да се отхвърли като неоснователен.

80 Посочените от жалбоподателката различни случаи, в които надбавката не е намалена в резултат на последващи изменения в положението на КНЕ, не могат да поставят под въпрос тази преценка.

81 Съдът вече е приел, че дори ако в изолирани случаи от установяването на обща и абстрактна правна уредба трябва да последват непредвидени неудобства, законодателят не може да бъде упрекнат, че прибягва до категоризация, при положение че тя не е дискриминационна по природа предвид целта, която преследва (Решение на Съда от 16 октомври 1980 г. по дело Hochstrass/Съд, 147/79, Recueil, стр. 3005, точка 14). Същият извод се налага a fortiori при обстоятелства, в които при тези изолирани случаи се стига до непредвидени предимства.

82 Позоваването на жалбоподателката на разпоредбите от Правилника на длъжностните лица на Европейските общности и на практиката на Европейския съд по правата на човека в това отношение е ирелевантно.

83 От една страна, Съдът вече е напомнил, че КНЕ, които понякога Комисията наема, не са обхванати от Правилника за длъжностните лица на Европейските общности (вж. също Решение от 24 януари 2008 г. по дело Adam/Комисия, C-211/06 P, точка 52).

84 От друга страна, жалбоподателката не е доказала по какъв начин тълкуването на Първоинстанционния съд би нарушило принципа на защита на семейния живот, гарантиран от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи.

85 Накрая, доводите, с които жалбоподателката критикува позицията, защитавана от Комисията пред Първоинстанционния съд, са недопустими. Всъщност съгласно член 225 ЕО и член 58, първа алинея от Статута на Съда обжалването на решенията на Първоинстанционния съд се ограничава до правните въпроси, нарушение на процесуални правила в производството пред Първоинстанционния съд, което накърнява интересите на жалбоподателя, както и нарушение на правото на Общността от страна на Първоинстанционния съд (вж. по-специално Определение на Съда от 10 май 2001 г. по дело FNAB и др./Съвет, C-345/00 P, Recueil, стр. I-3811, точка 28 и посочената съдебна практика).

86 Като оспорва обаче позицията, защитавана от Комисията пред Първоинстанционния съд, жалбоподателката цели просто да постигне преразглеждане на представената пред Първоинстанционния съд искова молба или жалба, което е извън компетентността на Съда (вж. по-специално Решение на Съда от 4 юли 2000 г. по дело Bergaderm и Goupil/Комисия, C-352/98 P, Recueil, стр. I-5291, точка 35).

87 Следователно третата част от първото правно основание трябва да се отхвърли като отчасти необоснована и отчасти недопустима.

г) По четвъртата част от първото правно основание

i) Доводи на страните

88 С четвъртата част от първото правно основание, представена при условията на евентуалност, жалбоподателката упреква Първоинстанционния съд, че се е задоволил да подчертае в точка 31 от обжалваното решение, че според материалите по делото жалбоподателката е била омъжена през целия срок на командироването, докато тя иска надбавките да ѝ се изплатят изцяло, считано от 2 февруари 2005 г. — датата на фактическата раздяла, или, при условията на евентуалност, от 4 юли 2005 г. — датата на подаване на молбата за развод. Така обжалваното решение съдържало порок в мотивите, тъй като не посочвало ясно логическите и правни съображения на Първоинстанционния съд.

89 Освен това необходимостта от позоваване на положението на КНЕ към момента на искането за командироване, за да се определи размерът на дължимите надбавки, без да се държи сметка за евентуални последващи промени, не намирала потвърждение в текста на приложимите разпоредби.

90 Жалбоподателката твърди, че позицията на Комисията е изпълнена с противоречия, доколкото предложението, което тя отправя към жалбоподателката, а именно последната да обжалва всички месечни плащания, било напълно непоследователно поради противоречието му с принципа на опростяване. Освен това позицията на Комисията, която се състои в отказ да контролира постоянно статуса на КНЕ, била разклатена от признатия от последната факт, че случаите, подлежащи на преразглеждане, били редки.

91 Комисията отвръща, че четвъртата част от първото правно основание е отчасти недопустима и във всеки случай лишена от основание.

92 На първо място, не трябвало да се привеждат никакви допълнителни мотиви по отношение на абсолютно безспорното фактическо обстоятелство, а именно че не е настъпило никакво изменение в правното положение на жалбоподателката за срока на командироване, като във всеки случай това фактическо обстоятелство служи единствено за подсилване на съображението на Първоинстанционния съд, според което жалбоподателката не може да бъде дискриминирана спрямо несемеен КНЕ, тъй като е омъжена, а правният статус на омъжената жена е различен от този на несемейното лице.

93 На второ място, посочвайки несъществуваща в конкретния случай липса на мотиви, жалбоподателката на практика целяла просто да постигне преразглеждане от Съда на вече представените и отхвърлени в първоинстанционното производство доводи относно необходимостта да се вземат предвид измененията в личното положение на КНЕ, настъпили през периода на командироването му.

94 На трето място и във всеки случай член 20, параграф 3, буква б) от решението за КНЕ налагал да се провери дали условието за намаляването на надбавките е налице към момента на искането за командироване в Комисията.

ii) Съображения на Съда

95 На първо място, следва да се напомни, че според член 20, параграф 3, буква б) от решението за КНЕ за целите на определяне на мястото на пребиваване на КНЕ е необходимо да се приеме мястото на пребиваване на последния към момента на искането за командироване.

96 Следователно доводът на жалбоподателката, оспорващ позицията на Първоинстанционния съд, според която механизмът на член 20, параграф 3, буква б) от

решението за КНЕ се прилага окончателно към всеки КНЕ и че моментът на искането за командироване представлява релевантният момент на преценка за целите на определяне на мястото на пребиваване, не намира никакво основание в текста на решението за КНЕ, противоречи на самия текст на посочения член 20, параграф 3, буква б).

97 На второ място, оплакванията относно нарушението на задължението за мотивиране от страна на Първоинстанционния съд също трябва да се отхвърлят. Всъщност, тъй като Първоинстанционният съд правилно е констатирал, че преценката на положението на КНЕ се извършва окончателно към момента на искането за командироване, тази констатация отговаря в достатъчна степен от правна гледна точка на довода на жалбоподателката, според който всички надбавки трябва да ѝ се изплатят от момента на фактическата раздяла или от момента на подаването на молбата за развод. Следователно тези промени в правния статус на жалбоподателката не могат да са относими.

98 Впрочем Първоинстанционният съд посочва, че жалбоподателката е била омъжена през целия срок на командироването единствено от съображения за изчерпателност. Както беше напомнено в точка 52 от настоящото решение, обаче оплакванията срещу мотиви, изложени по съображения за изчерпателност в решение на Първоинстанционния съд, не могат да доведат до отмяната на това решение и следователно са неотносими.

99 На трето място, по отношение на доводите на жалбоподателката, които имат за цел да докажат непоследователността на позицията на Комисията, е достатъчно да се констатира, че жалбоподателката цели просто да постигне преразглеждане на подадената пред Първоинстанционния съд жалба, което в съответствие със съдебната практика, посочена в точки 85 и 86 от настоящото решение, е извън компетентността на Съда в рамките на обжалването.

100 От това следва, че четвъртата част от първото правно основание трябва да се отхвърли отчасти като неоснователна и отчасти като недопустима.

3. По второто правно основание, изведено от грешка при прилагането на правото, допусната от Първоинстанционния съд, отхвърляйки възражението за незаконосъобразност на член 20, параграф 3, буква б) от решението за КНЕ

а) Доводи на страните

101 Жалбоподателката смята, че отхвърляйки като недопустимо възражението за законосъобразност по смисъла на член 241 ЕО, повдигнато по отношение на член 20, параграф 3, буква б) от решението за КНЕ, Първоинстанционният съд е допуснал порок в мотивите, тъй като жалбоподателката е изложила подробно и лесно разбираемо фактическите и правни доводи в подкрепа на жалбата си. Тя посочила в съдебното заседание пред Първоинстанционния съд, че възражението за незаконосъобразност е допълнение към вече изложените мотиви, които са в основата на оплакването за неравно третиране. От това ясно следвало, че с позоваването на член 241 ЕО се цели да се получи решение по поставените въпроси дори в хипотезата на късно подадена жалба.

102 Комисията посочва, че отхвърлянето на възражението за незаконосъобразност в точки 35—37 от обжалваното решение е надлежно мотивирано.

б) Съображения на Съда

103 Съгласно заглавието на второто правно основание, както е посочено в писмената защита на жалбоподателката, тя упреква Първоинстанционния съд, че не е изпълнил задължението си за мотивиране, отхвърляйки възражението за незаконосъобразност на основание член 241 ЕО. Въпреки това от точки 123—125 от обжалваното решение следва, че в действителност жалбоподателката оспорва основателността на отхвърлянето. Жалбоподателката смята, че противно на

постановеното от Първоинстанционния съд, жалбата ѝ съответства на правилата за допустимост, посочени в точка 35 от обжалваното решение.

104 Съдът вече е постановил, че Първоинстанционният съд е длъжен да отхвърли като недопустимо искане на жалбоподател, при положение че съществените фактически и правни обстоятелства, на които това искане се основава, не изпъкват по логичен и разбираем начин от неговата искова молба или жалба, тъй като липсата на подобни обстоятелства в исковата молба или жалба не може да се санира с представянето им в съдебното заседание (вж. Решение от 18 юли 2006 г. по дело Rossi/СХВП, C-214/05 P, Recueil, стр. I-7057, точка 37).

105 В конкретния случай в точка 36 от обжалваното решение Първоинстанционният съд е констатирал, че жалбоподателката се е ограничила до твърде абстрактното споменаване в писмените ѝ изявления на правното основание, изведено от възражението за незаконосъобразност, без да посочи в какво точно се изразява твърдяното от нея нарушение на принципа на равенство.

106 Жалбоподателката обаче не е изложила пред Съда никакъв довод, който да докаже, противно на приетото от Първоинстанционния съд, че подадената пред него жалба съдържа точни фактически и правни обстоятелства в подкрепа на посоченото възражение за незаконосъобразност, като изложеното в съдебното заседание указание, според което фактическите и правни обстоятелства в основата на първото правно основание обосновавали също и възражението за незаконосъобразност, е ирелевантно в това отношение, както следва от посочената в точка 104 от настоящото решение съдебна практика.

107 Следователно Първоинстанционният съд не е допуснал никаква грешка при прилагане на правото и второто правно основание трябва да се отхвърли като необосновано.

Б — *По отношение на жалбата, доколкото цели присъждането на разноските*

1. Доводи на страните

108 Според жалбоподателката Първоинстанционният съд допуснал грешка при прилагането на правото и порок в мотивите, осъждайки я да заплати направените от Комисията разноски. Всъщност, от една страна, тъй като КНЕ трябва да се счита за служител на Комисията, в конкретния случай не се прилага общата разпоредба на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд и от друга страна, въпреки че този въпрос е бил поставен изрично, Първоинстанционният съд не посочил причините, поради които правното положение на КНЕ не е еднакво или подобно на това на длъжностните лица и на служителите.

109 По-нататък, както това, че повдигнатите въпроси са нови и юридически сложни, така и трайно възприетото от Комисията поведение представлявали извънредни обстоятелства, които трябвало да накарат Първоинстанционния съд, в приложение на член 87, параграф 3, първа алинея от неговия Процедурен правилник, да осъди Комисията да понесе направените от нея съдебни разноски.

110 Комисията посочва, че тъй като жалбоподателката е КНЕ, чието положение е напълно различно от това на длъжностните лица и на служителите на Комисията, спорът попада в приложното поле на член 230 ЕО и следователно разпоредбите относно съдебните разноски по делата на длъжностните лица или на служителите на Комисията не се прилагат. Освен това посоченият спор не съдържал никакво изключително обстоятелство, поради което Първоинстанционният съд да разпредели или раздели поравно съдебните разноски.

2. Съображения на Съда

111 Следва да се напомни, че по силата на член 58, втора алинея от Статута на Съда „размерът на присъдените разноски или страната, на която се възлагат, не подлежат на отделно обжалване“. Освен това според постоянната съдебна практика в хипотезата, в която всички други правни основания по дадена жалба са били отхвърлени, исканията относно твърдяната нередовност на решението на Първоинстанционния съд по съдебните разноски трябва да се отхвърлят като недопустими в приложение на тази разпоредба (вж. по-специално Решение на Съда от 14 септември 1995 г. по дело Henrichs/Комисия, C-396/93 P, Recueil, стр. I-2611, точки 65 и 66, Решение на Съда от 12 юли 2001 г. по дело Комисия и Франция/TF1, C-302/99 P и C-308/99 P, Recueil, стр. I-5603, точка 31, както и Решение на Съда от 26 май 2005 г. по дело Tralli/ЕЦБ, C-301/02 P, Recueil, стр. I-4071, точка 88).

112 От това следва, че доколкото всички други правни основания на подадената от жалбоподателката жалба са отхвърлени, последното правно основание относно разпределянето на съдебните разноски трябва да се обяви за недопустимо.

VI — По съдебните разноски

113 Според член 69, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, приложим по силата на член 118 от същия правилник към производството по обжалване, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Комисията е направила искане за осъждането на г-жа Gualtieri, а последната е загубила делото по всички правни основания, следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда г-жа Gualtieri да заплати съдебните разноски.

Подписи